

pri njih pričenjajo velikonočni prazniki in da je zdaj prepovedano prodajati. Raditega bi bilo najbolje, če grem čez mejo, po Velikinoči se pa vrnem. Nisem obupal. Moj sklep je bil takoj storjen: Kjer sem, ostanem, dokler ne izvršim svojega namena. V hotelu ostanem, dokler me s silo ne vržejo na ulico. Do tega pa najbrže ne bo prišlo, ker imajo gotovo tudi tukaj radi denar. Lakote menda tudi ne umrem, saj imam s seboj še dober del tega, kar mi je kneginja iz Bilčega Zlata dala s seboj na pot. Res, da bo kruh že trd, toda pleče bo užitno. Dalje imam s seboj zanesljivega človeka, kozaka, ki bo znal v skrajnem slučaju od Judov kaj dobiti. Tako sem si mislil in nisem se varal. Iz hotela me sicer niso vrgli, toda brigali se zame tudi nič niso. Na tleh v veži so prečrtali moje ime, kakor da bi bil odpotoval. Ostal je na nji napisan samo še neki

peljemo — on, jaz in naš prijatelj, ruski uradnik v Hotin v Besarabiji, da si ogledamo ondote turške trdnjave in mesto, kjer se je vršilo med Poljaki, Rusi in Turki že več krvavih bitk. Predlog smo z veseljem sprejeli in dogovorili smo se takoj o vseh podrobnostih. Še pred četrto uro zjutraj smo se drugi dan nato odpravili na pot. Gospod Rakovski je prinesel s seboj žganja in črnega kruha in vtaknil vse pod sedež v vozu. Sedemo v hladnem, temnem jutru na voz, zavijemo se v suknje in kožuhe, voznik sede na kozla, požene in molče se pomikamo po trdi, široki cesti proti Zvanjcu, prvi postaji. Že se je zdanilo, ko pridemo do prvega postajališča — Zvanjec. Kozaku velimo, naj počaka na cesti, mi pa skočimo z vozov. Najprej gremo v cerkev. Bila je odprta, toda prazna. Jaz in gospod Rakovski si ogledujeva cerkev, ki je jako zanimiva, prostorna

BLAGOSLOVLJENJE KAZAŠKE VOJSKE PRED ODHODOM NA VOJSKO PROTI JAPONSKI

general, ki je imel menda zato posebno dovoljenje. Postrežbe nisem imel nobene, toda to mi je bilo vseeno. Sam sem si pomagal s svojim kozakom. Jesti nisem dobil v restavraciji ničesar. V začetku sem si pomagal s svinjsko gnatjo, ki mi jo je podarila kneginja, pozneje sem se pa poslužil staropolske navade, da se v velikonočnih praznikih hodi od hiše do hiše znancem čestitat in pri tej priliki ti povsod obilo postrežejo z jedjo in velikonočnimi jajci.

Vsak večer sem šel k gospodu Rakovskemu na čaj. Neki večer predlaga moj gospodar, naj se od-

in lepa. Sedaj je katoliška, nekoč je pa bila armenska, ker so tukaj imeli Armenci svoje središče. Zanimiva je v oltarju armenska Mati božja. Najin ruski tovariš je naenkrat izginil. Vprašam gospoda Rakovskega, kam se je izgubil, ta se pa nasmehne in pravi: „Gotovo je pri zvonovih.“ Nato jo uberem na zvonik in res najdem tu na vrhu gospoda Prusevicsa — tako se je imenoval — gori pri zvonovih. V rokah ima polo papirja in slika zvonove. Zvonovi — ti so njegova strast. Za vsak zvon na Podolju ve, kako velik je, koliko star, kako težak,